

[Alsing Andersen.]

disse uhyggelige Virkemidler, Angrebsmidlerne er naaet op til at blive, skal overgaa af de Virkemidler, Forsvarsmidlerne skal naa til at blive.

Naar det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft nu søger at berolige den danske Befolkning, søger at vise, at der slet ingen særlig Fare er for Danmark ved en Luftkrig, saa maa jeg sige, at jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i, at jeg havde givet mig selv et Dask paa Munden ved at skildre, at Tyskland var afrustet, og at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft kom til det Resultat, at det eneste Land, hvorfra vi kunde vente et Angreb, var i Virkeligheden Tyskland, naar Passeren havde været i Virksomhed.

Det kan jeg slet ikke erkende, at jeg har gjort. Tværtimod maa jeg sige, at jeg synes, det ærede Medlem ikke tog tilstrækkeligt Hensyn til Realiteterne. Jeg synes, at det her glippede for ham et Øjeblik trods alle de Anstrengelser, han gjorde sig.

Der er noget, der hedder Basis, Luftbasis, Flaadebasis, som ogsaa har været diskuteret. Jeg ved ikke af, at den Forsvarsordning, vi har i Danmark i Øjeblikket, og som det konservative Parti har saa stort et Ansvar for, sætter os i Stand til at hindre fremmede Magter i at skaffe sig en Basis indenfor den Radius, her er Tale om. Saa kan man let nok tale om, at de 54 Flyvemaskiner, hvoraf 27 skulde være Kampmaskiner, som vi skulde faa i Henhold til Vestres Forslag om Rigets Forsvar, meget vel kan blive af Værdi, fordi der ikke bliver Raad for de store Magter til at afse saa forfærdelig meget til Danmark. Men det er den Slags Paastande, som maaske kan berolige dem, som trænger til at befæstes i deres gammeldags Forsvarsopfattelse, men som jeg tror i et givet Øjeblik vil vise sig at have meget lidt med Realiteterne at gøre.

Thi i det Øjeblik der er Fare paa Færde, i det Øjeblik den Stormagt, der kan være Tale om, virkelig vil os noget af den Art, som Talen er om, og som man fra konservativ Side hævdar, at hele Kraften skal sættes ind paa at hindre, saa bliver der nok Raad til at ofre de Flyvemaskiner, som er tilstrækkelige til at overmande Danmark i Øjeblikket.

Naar det ærede Medlem taler om de faa Hundrede Flyvemaskiner i de forskellige Lande, vil jeg gøre opmærksom paa, at det er en Kendsgerning, at i det Øjeblik, det virkelig skal gaa løs, skabes der med forbløffende Hast et Utal af Kampmaskiner. Det erfarede vi under Verdenskrigen. Der

er ingen Tvivl om, at vi vil opleve noget lignende. Frankrig byggede 68 000 Flyvemaskiner i Løbet af Krigens fire Aar eller rettere sagt i det sidste Par Aar.

Jeg vil spørge ærede Medlemmer, som mener, at vi skal prøve paa at tage Kampen op mod dette, om de overhovedet mener, at Danmark er i Stand til at optage denne Opgave, som forudsætter ikke alene, at det i Krigsudbrudsøjeblikket er i Besiddelse af et betydeligt Antal Kampmaskiner, men ogsaa, at det er i Stand til at bygge en krigsteknisk Industri op, noget, vi overhovedet mangler enhver Forudsætning for. Det er den realistiske Baggrund, som manglede i det ærede Medlems Tale.

Det ærede Medlem talte om, hvor let det vilde være for os; men det ærede Medlem talte ikke om, at det vilde være mangfoldige Gange lettere for de store Magter at udfolde de samme Kræfter, og talte ikke om, hvorledes vi i vort Land, som jo er blottet for Raastoffer til saadant Brug, vil være hjælpeløse, hvis vi skal prøve paa at sætte noget ind paa dette Omraade. Jeg skal saa se helt bort fra, at de Flyvemaskiner, vi har i Øjeblikket, nærmest er en Slags Præsentationsmaskiner, som overhovedet ikke betyder noget, naar det virkelig skal gaa løs.

Det samme gælder, naar der er Tale om Gas, der behøver vi heller ikke at overdrive. De Forsøg, der hidtil har været gjort for at berolige Befolkningen, har ikke virket, og det forstaar jeg ogsaa. Det ærede Medlem talte om, hvor let det vilde være, og at man maatte gøre alt for at beskytte Befolkningen. Det ærede Medlem talte ikke om, hvad der skulde gøres, og hvordan det skulde arrangeres. Nej, det var en Tale, der var bygget paa en stærk Tro om, at man burde gøre noget saadant, men nogen som helst Paavisning af, at vi havde Mulighed for at gøre noget saadant og at skabe en saadan Sikkerhed, gav det ærede Medlem aldeles ikke i sin højroastede Tale.

Og det er for saa vidt meget forklarligt, for de sagkyndige, som i sin Tid i Gaskommissionen skulde give Raad i saa Henseende, kom til nogle besynderlige Resultater, kom til Resultater, som gjorde det i høj Grad vanskeligt for Befolkningen at tage denne Kommission af sagkyndige alvorligt. Der var Tale om, at det ikke var saa farligt, naar blot man skyndte sig ned i Kælderen, saa var man sikker for Sprængbomber; og hvis man kom tilstrækkelig højt til Vejrs i Huset, var man sikker mod Gasbomber; navnlig hvis man